

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 14.5.2013
COM(2013) 281 final

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG
RÅDET**

Spørgsmål vedrørende den fortsatte udstedelse af 1- og 2-centmønter

{SWD(2013) 175 final}

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

Spørgsmål vedrørende den fortsatte udstedelse af 1- og 2-centmønter

1. INDLEDNING

Indførelsen af euroen i 1999 var et vigtigt skridt på vejen mod europæisk integration. Siden den 1. januar 2002 har euroen været tilgængelig i fysisk form, dvs. som sedler og mønter, og nu benytter ca. 330 millioner EU-borgere i 17 af EU's medlemsstater euroen som deres valuta. Den pålydende værdi af eurosedler og euromønter (1, 2, 5, 10, 20 og 50 cent, 1 euro og 2 euro) er forblevet uændret siden indførelsen af euroen.

Euromønter udstedes af medlemsstater, men det er Rådet, der har kompetencen med hensyn til mønternes pålydende værdier og tekniske specifikationer. De pålydende værdier og tekniske specifikationer for euromønter, der er bestemt til at sættes i omløb, er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 975/98. I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 974/98 er mønter, der er denomineret i euro og cent, og som overholder de pålydende værdier og tekniske specifikationer, der fastsættes af Rådet, de eneste mønter, der har status som lovligt betalingsmiddel i alle de medlemsstater, der har euroen som valuta.

I 2012 anmodede Europa-Parlamentet og Rådet de kompetente institutioner om at undersøge anvendelsen af forskellige værdier af euromønter og eurosedler i forhold til to kriterier, nemlig omkostninger og offentlig accept¹.

I henhold til artikel 2 i forordningen om udstedelse af euromønter skal Kommissionen gennemføre en analyse vedrørende *"den fortsatte udstedelse af 1- og 2-centmønter"* (...), bl.a. via *"en cost-benefit-analyse, som tager højde for de reelle produktionsomkostninger for disse mønter i forhold til værdien af og fordelene ved disse mønter"*.

Dette mandat skal ses på baggrund af debatten om nytten af de to mindste værdier af euromønter siden deres indførelse. Hovedelementerne i denne debat er de høje produktions- og håndteringsomkostninger forbundet med 1- og 2-centmønterne i forhold til deres pålydende værdi, det betydelige antal mønter, der bortkommer, når først de er sat i omløb², og nedgangen i købekraften for disse to små mønter. Debatten handler også om inflation eller oplevet inflation på grund af borgernes frygt for, at et potentielt stop for udstedelsen af mønterne kombineret med mønternes udtagelse af omløb kunne hæve forbrugerpriserne.

Den ønskede analyse blev gennemført på basis af en høring af de berørte parter og en omfattende status³. I denne meddelelse præsenteres de fire primære politiske muligheder (fra opretholdelse af status quo til udtagelse af 1- og 2-centmønterne), og den fremhæver

¹ Betragtning 7 i forordning (EU) nr. 651/2012 om udstedelse af euromønter (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 135).

² Tabets omfang kan beskrives ved en tabsrate beregnet således: én minus omløbsraten, der svarer til antallet af mønter, der returneres til centralbanken divideret med det antal mønter, der sættes i omløb.

³ En gruppe af centrale berørte parter blev hørt i august og september 2012 ved hjælp af spørgeskemaer om to hovedscenarier for 1- og 2-centmønter: den fortsatte udstedelse og en mulig udtagelse af mønterne. De relevante berørte parter blev identificeret og inddelt i to hovedgrupper: Centrale berørte parter inden for den offentlige sektor i EU's medlemsstater (dvs. nationale myndigheder, nationale møntudstedere og centralbanker) og ECB og private berørte parter fra europæiske sammenslutninger og europæisk erhvervsliv (banksammenslutninger, pengetransporter, forbruger- og detailhandelssammenslutninger).

modellernes vigtigste karakteristika samt deres respektive fordele og ulemper. Arbejdsdokumentet i bilaget indeholder mere detaljerede oplysninger.

2. FIRE POTENTIELLE SCENARIER FOR 1- OG 2-CENTMØNTER

I princippet kunne udstedelsen af 1- og 2-centmønter enten fortsætte som nu eller ophøre, hvilket indebærer, at der skal undersøges to scenarier (fortsat udstedelse og udtagelse af omløb). På grundlag af resultaterne af spørgeskemaerne og høringsproceduren kan der peges på fire mulige scenarier: fortsat udstedelse og udtagelse af omløb som de to hovedscenarier, hver med én variant.

Det første hovedscenario er den fortsatte udstedelse af 1- og 2-centmønter på samme betingelser som i dag og uden ændring af den juridiske og materielle kontekst ("**status quo-scenariet**"). Mønterne vedbliver med at have status som lovligt betalingsmiddel og fortsætter med at blive fremstillet i overensstemmelse med de aktuelle tekniske specifikationer (f.eks. med hensyn til metal, vægt og størrelse) og uden ændring af fremstillings- og udstedelsesprocessen⁴. En variant af dette scenario er den fortsatte udstedelse til lavere omkostninger, som er baseret på den antagelse, at møntudstedelsesomkostningerne kan mindskes ved at ændre møntens materialesammensætning eller ved at øge effektiviteten i møntfremstillingen eller begge dele ("**billigere udstedelse-scenariet**").

Det anden hovedscenario tager sigte på at afskaffe 1- og 2-centmønter ("**hurtig udtagelse-scenariet**"). Under dette scenarie vil disse værdier ophøre med at blive udstedt, mens mønterne i omløb trækkes tilbage, hovedsagelig gennem detailhandlere, supermarkeder og banker inden for en kort periode. Bindende afrundingsregler vil finde anvendelse fra den første dag af udtagelsesperioden og mønterne ophører med at have status som lovligt betalingsmiddel ved afslutningen af denne periode.

En variant af dette scenarie er "**udfasnings-scenariet**", der vil have samme effekt som udtagelse af omløb, men nå den på en anden måde. Mens mønterne ikke længere vil blive udstedt, og der indføres bindende afrundingsregler, vil mønterne fortsat have status som lovlige betalingsmidler. 1- og 2-centmønterne vil fortsat kunne anvendes, men kun til betaling op til det afrundede slutbeløb. Da der ikke vil blive sat nye euromønter i omløb, vil det kunne forventes, at mønterne gradvist forsvinder fra omløb på grund af de mange mønter, der bortkommer, og fordi de mister deres status som bekvemt betalingsmiddel.

3. TO SCENARIER FOR DEN FORTSATTE UDSTEDELSE AF 1- OG 2-EUROCENTMØNTER

3.1. Scenario med fortsat udstedelse på uændrede betingelser ("**status quo**")

Dette scenarie er naturligvis det benchmark, som de tre andre scenarier bør vurderes i forhold til.

3.1.1. *Stadig stigende udstedelse som følge af det store antal mønter, der bortkommer*

Der er blevet sendt over 46 milliarder 1- og 2-centmønter i omløb siden overgangen til euroen i 2002. I løbet af de ti år, der er gået siden da, er antallet af disse mønter vokset med omtrent 74 %. I dag er næsten en ud af to euromønter, der sættes i omløb, en 1- eller 2-centmønt. Det samlede antal udstedte 1- og 2-centmønter er meget højt, men deres samlede værdi beløber sig kun til omkring 714 mio. EUR.

⁴ Se artikel 1 i forordning (EF) nr. 975/98 (EFT L 139 af 11.5.1998, s. 6) som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 423/1999.

Den store stigning i antallet af 1- og 2-centmønter skyldes hovedsagelig den store andel af disse mønter, der bortkommer, nemlig mellem 25 % og næsten 100 %.

Ofte anvender forbrugerne ikke deres 1- og 2-centmønter, når de skal betale, men de modtager dem som byttepenge fra de detailhandlere. Mønterne synes at blive behandlet som værdiløse genstande, der samles sammen i stedet for at blive sat i omløb igen.

Skønt inflationen er forblevet meget lav siden lanceringen af euroen, er købekraften for 1- og 2-centmønter allerede blevet væsentligt udhulet, idet den er faldet til hvad der svarer til i gennemsnit 0,81 cent for 1-centmønter.

3.1.2. *En tabsgivende aktivitet*

Det er vanskeligt at sætte tal på de samlede omkostninger ved møntudstedelse, da de omfatter produktion, pakning, transport, oplagring og andre distributions- og recirkulationsomkostninger for banker og detailhandlen.

Ved beregningen af møntproduktionsomkostninger skal der medtages tre centrale komponenter: 1) omkostningerne til det råmateriale, der anvendes til blanketter (dvs. den metalskive, som mønten præges på), 2) omkostningerne til selve fremstillingen af blanketter, 3) omkostningerne forbundet med den endelige fremstilling af mønter (dvs. prægningen). Det er ikke nemt at finde oplysninger om de forskellige omkostninger, der er nævnt ovenfor, da de vigtigste deltagere i produktionen (dvs. blanketproducenter og møntanstalter) normalt betragter disse oplysninger som markedsfølsomme og derfor behandler dem som forretningshemmeligheder.

Når det er sagt, er omkostningerne til fremstilling og udstedelse af 1- og 2-centmønter generelt høje. Anskaffelsesudgifterne for de fleste medlemsstater er op til fire gange større end den pålydende værdi af selve mønterne, hvilket fører til en negativ møntningsgevinst. Baseret på oplysninger fra fem medlemsstater repræsenterer disse mønters ikke-vejede gennemsnitlige anskaffelsespris for de respektive statskasser omkring 150 % af deres pålydende værdi, mens den vejede gennemsnitspris ligger tæt på 300 % (på grund af de forholdsvis høje omkostninger for én stor medlemsstat).

Svarene på spørgeskemaet indeholder ikke systematiske detaljerede oplysninger om de forskellige dele af produktionsomkostningerne, men der kan dog udledes visse præliminære og generelle indikationer:

- Udgifterne til møntblanketter synes at svare til omkring 50-60 % af møntens pålydende værdi, og de relative udgifter er generelt lavere for 2-centmønter end for 1-centmønter. Disse høje omkostninger skyldes indkøbet af råmateriale (metaller). Møntindustrien har været vidne til en vertikal integrationsproces, hvor nogle møntanstalter og blanketproducenter har allieret sig for at øge rentabiliteten på et forretningsområde, der er kendetegnet ved en stor produktionsvolumen og en lille fortjenstmargen.
- Foreløbige resultater viser, at udgifterne til råmaterialer kun tegner sig for en forholdsvis lille del af de nationale statskassers samlede anskaffelsesudgifter ved det færdige produkt. De betydelige forskelle i møntproduktionsomkostningerne kan derfor ikke forklares med omkostningerne til råmaterialer eller produktion af blanketter, men bør i stedet henføres til den endelige del af møntproduktionsprocessen (dvs. prægningen), der varetages af de nationale møntanstalter i euroområdet.
- Der vil være behov for yderligere analyser for at undersøge, om forskellen i omkostninger blandt de nationale møntanstalter i euroområdet skyldes forskelle i

arbejds- og/eller kapitalomkostninger, eller om den hænger sammen med manglende effektivitet i produktionsprocessen. De betydelige omkostningsforskelle mellem nationale møntanstalter skyldes muligvis også, at de indtager en monopolstilling i deres respektive lande.

For euroområdet som helhed tyder det (vejede) forhold mellem de udstedte mønters anskaffelsespris og deres pålydende værdi på en samlet nettoomkostning på 1,4 mia. EUR ved udstedelse af 1- og 2-centmønter, dvs. en negativ møntningsgevinst.

3.1.3. Brugerne er generelt tilfredse

Med hensyn til befolkningens accept går borgerne generelt ind for fortsat udstedelse af mønterne. En Eurobarometer-undersøgelse foretaget af Kommissionen viser, at borgerne generelt er tilfredse med de nuværende møntværdier, om end deres støtte til 1- og 2-centmønter er en anelse mindre.

Møntanstalterne går ind for fortsat udstedelse af disse mønter, ikke mindst da prægningen heraf repræsenterer en væsentlig del af deres virksomhed. Bankforeningerne forholder sig neutralt til emnet. Det skal bemærkes, at såvel møntanstalterne som bankerne kan vælte udgifterne forbundet med disse mønter over på deres kunder via henholdsvis deres anskaffelsespriser og håndteringsgebyrer).

Automatindustrien er ikke berørt af 1- og 2-centmønterne, da disse værdier ikke kan benyttes i automater. De detailhandlendes organisationer har blandede holdninger til spørgsmålet om nytten af 1- og 2-centmønter, da de oplever store håndteringsgebyrer (en rulle med 50 1-centmønter kan f.eks. undertiden indebære et håndteringsgebyr på 40 cent), men de føler samtidig, at disse mønter er nyttige for betalingstransaktioner i detailhandelen.

3.2. Scenario med fortsat udstedelse til lavere omkostninger ("billigere udstedelse-scenariet")

Scenariet med udstedelse til lavere omkostninger er en variant af status quo-scenariet og indebærer, at de mindste værdier fortsat sættes i omløb, men at man undersøger mulighederne for at reducere de p.t. alt for høje omkostninger forbundet med at sætte mønterne i omløb. Der findes to muligheder for at sænke anskaffelsespriserne på 1- og 2-centmønter, som ikke nødvendigvis udelukker hinanden: en ændring af møntens sammensætning og/eller produktionsprocessen.

3.2.1. Ændring af møntens sammensætning

Den første mulighed består i at ændre mønternes materialesammensætning og optimere de eksisterende produktionstolerancer eller benytte en billigere form for metal, f.eks. rustfrit stål, men fastholde mønternes størrelse. Dette kan tilvejebringes gennem en ændring af Rådets forordning (EF) nr. 975/98.

Anvendelse af mindre ædle metaller vil i nogle tilfælde kunne føre til en ændring af de nye mønters farve.

Skønt der er forskellige meninger om de potentielle alternative sammensætninger af 1- og 2-centmønter (rustfrit stål, aluminium, zink) og størrelsen af de potentielle besparelser, hersker der ikke tvivl om, at der rent faktisk kan spares penge.

Men som tidligere nævnt udgør råmaterialerne kun en mindre del af de samlede udgifter til det endelige produkt. Forskellen mellem disse mønters anskaffelsespris og pålydende værdi — samt den betydelige forskel på størrelsen af denne forskel eurolandene imellem — skyldes ikke råmaterialepriserne, men snarere fremstillingsprocessen.

3.2.2. *Forbedring af effektiviteten i fremstillingsprocessen*

Der vil være behov for nye analyser for at undersøge, om forskellen i omkostninger mellem nationale møntanstalter i euroområdet (hvor f.eks. en møntanstalt kan fremstille 1-centmønter til under pålydende værdi, mens en anden sælger dem til statskassen for fire gange deres pålydende værdi) skyldes forskelle mellem arbejds- og/eller kapitalomkostningerne forbundet med den endelige møntproduktion, eller om de hænger sammen en eventuel ineffektivitet i fremstillingsprocessen. Det vil være de berørte medlemsstaters ansvar at løse sådanne problemer.

Ved at benytte begge muligheder og samtidig fortsætte med at sætte 1- og 2-centmønter i omløb kan der potentielt spares mange penge. Skønt der ikke vil blive gjort noget ved de øvrige omkostninger forbundet med udstedelsen af mønterne (f.eks. forbundet med råmaterialer, håndtering) og overproduktionen som følge af den store bortkomst af mønter, kunne den negative møntningsgevinst blive reduceret væsentligt eller måske endda elimineret.

4. TO SCENARIER FOR TILBAGETRÆKNING AF 1- OG 2-CENTMØNTER

4.1. Tilbagetrækning med hurtigt tab af status som lovligt betalingsmiddel ("scenarie med hurtig tilbagetrækning")

Det andet hovedscenarie består i, at mønterne tages ud af omløb og dermed mister deres status som lovligt betalingsmiddel.

Under dette scenario vil 1- og 2-centmønter ophøre med at blive sat i omløb, og mønterne vil næsten øjeblikkeligt ophøre med at have status som lovligt betalingsmiddel. Dette vil kræve en ændring af Rådets forordning (EF) nr. 975/98. Der vil formentlig være behov for juridisk bindende afrundingsregler (afrunding til nærmeste 5 cent)⁵, og mønterne vil blive taget ud af omløb gennem en aktiv indsats.

4.1.1. *Økonomiske implikationer: positiv effekt for møntningsgevinsten, men frygt for inflation blandt borgerne*

En vigtig betragtning i forbindelse med tilbagetrækningsscenariet er de potentielle økonomiske besparelser. De betydelige udgifter til produktion af disse små mønter vil forsvinde, og den negative møntningsgevinst ved udstedelse af mønterne i de fleste medlemsstater vil ophøre. Især virksomheder, supermarkeder og detailhandlere vil ikke længere skulle tage sig af den besværlige og dyre håndtering af små mønter⁶, udgifterne til hvilken de vælter over på deres kunder i form af gebyrer eller prisjusteringer.

Sammenholdt med de forventede besparelser er parterne tilbøjelige til at mene, at engangsudgifterne forbundet med at tage mønterne ud af omløb, er af sekundær betydning. Det kunne endda få positiv indvirkning på statens indtægter takket være den potentielle afskaffelse af førnævnte produktionsomkostninger. Desuden vil afskaffelsen af de to laveste

⁵ Reglerne for udstedelse og brug af 1- og 2-centmønter i Finland og Nederlandene afviger fra reglerne i de øvrige lande i euroområdet. Kort efter overgangen til euroen, reducerede Finland udstedelsen af 1- og 2-eurocentmønter til restbeløb. Nederlandene fulgte samme fremgangsmåde i september 2004. Begge lande holder antallet af 1- og 2-centmønter i omløb nede ved hjælp af afrundingsregler. I Finland er det ved lov fastsat, at der ved kontant betaling skal afrundes til nærmeste fem cent, og i Nederlandene er der siden september 2004 blevet anvendt tilsvarende regler baseret på en aftale mellem detailsektoren og forbrugerorganisationer.

⁶ Begge aspekter var de primære drivkræfter bag den seneste afskaffelse af de laveste værdier i Sverige i 2010 (50 øre-mønter = ca. 5,5 cent) og i Canada i 2013 (1 cent-mønter = ca. 0,7 eurocent).

værdier kunne øge efterspørgslen efter 5- og sandsynligvis 10-centmønter en anelse, hvilket kan forventes at få positiv indflydelse på møntningsgevinsten.

På den anden side frygter borgerne, at scenariet med en hurtig tilbagetrækning vil medføre øget inflationen. De frygter, at afskaffelsen af 1- og 2-centmønter vil kunne føre til prisstigninger trods afrundingsreglerne. Afrundingen af slutbeløb eller individuelle priser kan få forbrugerne til at også forvente en opadgående afrunding eller direkte prisstigninger i fremtiden. Det gælder især, hvis afrundingen påvirker varer, der købes hyppigt og typisk betales kontant, og som derfor kan påvirke inflationsforventningerne. Mønternes afskaffelse forventes dog ikke at få større indflydelse på prisstabiliteten og dét af flere årsager:

- For det første har en række undersøgelser vist, at inflationseffekten vil være meget begrænset, hvis der overhovedet vil være nogen. I Slovakiet konkluderede en undersøgelse af inflationseffekten af en afskaffelse af 10 og 20 Haller-mønter, at afskaffelsen heraf og afrundingsreglerne kun vil få en begrænset inflationseffekt på mindre end 0,01 %.
- For det andet har de direkte erfaringer med afrundingsreglerne i Finland og Nederlandene vist, at inflationseffekten har været minimal eller ikke-eksisterende.
- For det tredje vil afrundingsreglerne kun finde anvendelse på den endelige transaktion og ikke på individuelle priser, og dermed vil den potentielle effekt være begrænset.

Skønt en sådan tilbagetrækning ikke forventes at få mærkbar indflydelse på inflationen, viser erfaringerne fra overgangen til eurosedler og -mønter imidlertid, at den kan bidrage til en fordrejning af inflationsopfattelserne (der fornemmes en prisstigning, der ikke matches af HICP data) og som sådan føre til utilfredshed blandt borgerne. Mange interessenter understregede under høringsprocessen, at borgerne i øjeblikket er meget følsomme over for planer og initiativer, som efter deres opfattelse kunne berøre deres økonomi, især på grund af de vanskelige økonomiske forhold generelt. Hvis et sådant scenario gennemføres, vil det derfor skulle ledsages af en intensiv informationskampagne om de praktiske aspekter af mønternes udtagelse af omløb og afrundingsreglerne.

4.1.2. Borgernes og medlemsstaternes syn på tilbagetrækning af små mønter

Kommissionens Eurobarometer-undersøgelse viser, at borgerne generelt synes at være tilfredse med euromønternes værdier. Det mindretal af borgere, der er utilfredse med de aktuelle værdier, ønsker generelt, at 1- og 2-centmønterne tages ud af omløb.

Adspurgt om deres foretrukne valg mellem henholdsvis fortsat udstedelse og tilbagetrækning af 1- og 2-centmønter i den formelle høring gav flertallet af medlemsstater ikke noget svar på dette spørgsmål, mens nogle få gik ind for at få taget mønterne ud af omløb. Der kan ikke drages nogen endelig konklusion på basis af dette ukomplette resultat.

4.2. Tilbagetrækning gennem udfasningsperiode

Udfasningsscenarioet vil have samme effekt som en tilbagetrækning, men opnå den gennem et fælles stop for udstedelse af 1- og 2-centmønter kombineret med anvendelsen af afrundingsreglerne. Mønterne forbliver i omløb som lovligt betalingsmiddel, men de vil gradvist forsvinde, fordi så mange af dem bortkommer, og fordi der ikke udstedes nye mønter. Mønterne vil ophøre med at have status som lovligt betalingsmiddel, når der kun er et meget lille antal tilbage i omløb.

4.2.1. Behov for afrundingsregler

Det vil formentlig være nødvendigt at indføre afrundingsregler for at kompensere for faldet i antallet af 1- og 2-centmønter, men uden at forhindre, at de anvendes (de vil stadig kunne lægges sammen til fem cent ligesom i Finland og Nederlandene). En informationskampagne vil være nødvendig for at forklare både udfasningen og afrundingsreglerne.

4.2.2. Kun et restparti i omløb efter nogle få år

Transaktionens tempo kan ikke forudsiges nøjagtigt, da der ikke findes empiriske data om udfasninger i medlemsstaterne eller andre lande.

Beregningen nedenfor simulerer virkningen af en udfasning baseret på det gennemsnitlige tabstal (ca. 60 %), som formodes at forblive stabilt over tid. De fleste mønter vil være taget ud af omløb inden for en tidshorisont på 4-5 år. Der vil kun være et restparti tilbage i omløb omkring 2020, på hvilket tidspunkt det vil blive besluttet at ophæve mønternes status som lovligt betalingsmiddel.

1-centmønter							2-centmønter						
Årligt tab: 60 %							Årligt tab: 60 %						
2013	2015	2017	2019	2021	2023	2025	2013	2015	2017	2019	2021	2023	2025
26 260	4 202	672	108	17	3	0	20 606	3 297	528	84	14	2	0

Skønt antallet af mønter i omløb vil falde hurtigt under dette scenario, vil banker, supermarkeder og andre detailhandlere fortsat have udgifter til håndtering af de resterende mønter. Der vil imidlertid ikke være behov for at gøre en aktiv indsats for at tage mønterne ud af omløb.

5. KONKLUSIONER

Baseret på resultatet af høringen af de berørte parter og ovenstående analyse kan der drages en række vigtige konklusioner med hensyn til den fortsatte udstedelse af 1- og 2-centmønter.

- Fremstillingen af 1- og 2-centmønter medfører tydeligvis betydelige tab for euroområdet. Hvert af de fire scenarier til imødegåelse af disse problemer kunne gælde ligeligt for 1- og 2-centmønter. Analysen har ikke givet nogen indikation af, at scenarierne kun bør gælde for én værdi og ikke den anden (dvs. for 1- eller 2-centmønter).
- Borgernes holdning til 1- og 2-centmønter er paradoksalt: De synes at være knyttet til disse små værdier og frygter risikoen for inflation, hvis de skulle forsvinde, men de håndterer disse mønter som værdiløse og sender dem ikke tilbage i omløb gennem betalingskanalerne. Dette medfører, at der går mange mønter tabt, og kombineret med de psykologiske priser resulterer dette i en stadig større efterspørgsel efter nye små mønter.
- Økonomien omkring udstedelsen af 1- og 2-centmønter taler for, at mønterne tages ud af omløb. Når dette er sagt, skal omkostningselementerne afvejes mod andre hensyn, navnlig den negative reaktion i befolkningen, som afrundingsregler kunne udløse. De bør også især tage hensyn til de nuværende negative udsigter for den økonomiske udvikling.

- Der er behov for drøftelser mellem de berørte parter med udgangspunkt i de fire scenarier, der er beskrevet ovenfor. Hvis der viser sig en klar præference, vil Kommissionen fremsætte de nødvendige lovgivningsmæssige forslag.